

Pesti utca

A hatalmas körúti platán tar ágain verebek ülnek. Annyi az összegubbaszkodott szürke veréb a téli fán, mint nyáron alma a gyümölcsös-kert gallyain. Szinte roskadozik alatta. A sötét éjszakában az idegen azt hihetné, hogy valami sohase látott téli gyümölcs terem itt nálunk kanaáni bőségben. A körúton villamos is alig jár már. A lámpák homályosan pislákolnak a fagyos ködben. Csönd van. Mindenki alszik. A tele fa is mozdulatlanul mered az ég felé. Egyszerre egy pöttöm veréb álmában meglöki mellette gubbaszkodó társát, úgy, hogy az csaknem lepottyan. Parázs verekedés támad, tépik, marcangolják egymást, csapkodnak apró szárnyaikkal, lármáznak, veszekszenek. Rossz gyerekek a gyerekszobában. A néma fa lassan megmozdul, ébred, méltatlankodik. Néhányan máris odaröppennek, és jól megbúbolják a két éjszakai csendháborítót. Azok egy darabig még felelnek, de azután elhallgatnak, s lassacskán újból teljes a csönd és a mozdulatlanság a fán.

•

A gépszekereken nagy a tülekedés, tele van a kocsi. Egy fiatalember kézzel-lábbal kapálózva igyekszik kijutni a bundás, télikabátos utasok tömegéből. Le akar szállni. Végre sikerül átvergődnie, s máris ugrik lefelé, rohan tovább. Egy úr fejcsóválva, rosszálló tekintettel néz utána, s korholón mondja:

– Az utolsó gombot is letépte kabátomról ...

•

Kirakatban furcsa szerszám. Fekete övszalagon több keskeny szalagocskalóg le köröskörül, s mindegyik végiben acélcshipentő. Rajta papírlapon ez áll: „Uszálytartó. A legújabb divat.”

Látjuk anyáinkat seprőzsinóros, csatakos, fekete szoknyában átmenni az úttesten. Derekukon az uszálytartó, amely öt centiméter magasságba emelte a földtől a ruha szegélyét. Ó, hát azóta nem múlt volna el huszonöt esztendő, hát csak álmodjuk mindazt, ami történt? Mi a bizonyíték? Sze-

münket dörzsöljük. A másik sarkon egy újság címlapján ezt olvassuk: „Mus-solini a trianoni béke revízióját követeli.”

Trianoni béke: – lehajtjuk fejünket. Sajnos, nem álom az a sok rossz, ami azóta történt velünk, de egyszer talán mégis úgy gondolunk majd rá, mint valami rossz álmra.

•

Az ősszel sündisznót hozott magával a birtokról egy budapesti család. A gyerekek örültek a kedves, játszi állatkának, kulcskötegeket csörgettek előtte, úgy táncoltatták, s az egész nagy bérház aprónépe mulatságát lelte benne.

Megkezdődtek azonban az iskolák. A gyerekeknek tanulni kellett, zongorázni, tánciskolába járni, franciaórákat venni. Nem sok idejük maradt a tuskédisznó számára. A második emeleti lakásban egyre alkalmatlanabbá vált.

Egy napon a ház ura fogta a sündisznót, bepakolta szépen csomagolópa-pírba, és villamoson kiutazott vele a Hűvösvölgybe. Ott benn – jó mélyen az erdőben – kibontotta a csomagot, szabadon engedte az állatkát, ő maga pe-dig futott a villamos végállomás felé, s lélekszakadva, dobogó szívvel ugrott föl a legközelebbi, városba igyekvő villamosra.

Három nap múlva a sündisznó visszatért a józsefvárosi ház második eme-leti lakásába. Akkor surrant be, mikor az újságosnak nyitották az ajtót. Rej-tély, hogy miképpen talált haza azon az úton, melyet becsomagolva tett meg villamoson ...

-i-

1932. január 30., szombat, 4. old.